

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תקעא

ערב שבת קודש פ' בהר, י"א אייר ה'תשס"ה

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ק"ג שנה להולדת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ונ"ה שנה לנשיאותו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכיו"ר

לזכות

החיילת ב"צבאות השם" חי' מושקא תחי

נולדה למזל טוב ביום כ"ה שבט, הי' תהא שנת סגולות המשיח

ולזכות הורי'

הרה"ת ר' אורן יהושע אביגדור וזוגתו מרת נילי דפנה שיחיו ענתבי

נדפס ע"י זקני'

הרה"ת ר' חיים וזוגתו מרת צבי' שיחיו קציר

Eli Shagalov

B"H

**HAIMISHE DRIVER
CAR SERVICE**

24 Hour Service

15 Passenger Available

CellPhone: (323) 842-3666

Email: haimishedriver@yahoo.com

ב"ה

3 דבר מלכות

3

קרבן שאין למעלה ממנו / משיחת ט"ז אייר התשנ"א

6 זמן הגאולה

6

מהיכן יביאו כבשים ראויים להקרבת הפסח שני? / הזמן הנוכחי באור הגאולה

10 המעשה הוא העיקר

10

יש לבקש ולדרוש, לצעוק ולתבוע - את הגאולה / הוראות למעשה בפועל

13 ניצוצות של משיח

13

להתבונן ולצייד לעצמו את מצב הגאולה / קטעים קצרים ופזמונים בעניני גאולה ומשיח

14 כתי"ק - פרסום ראשון

14

ר' יהודה נקרא קדוש או חסיד? / צילום ממענה הרבי לשאלות המניחים בביאור פרש"י בפרשתנו

בס"ד. אנשי חסידים
 א. בנוגע לר' יהודה - הוזכר בהתוועדות (כפי שזכרו ב"חזרה") שנקרא קדוש ע"ש שלא הסתכל בצורה מסבט.
 לכאורה: ענין זה מצינו בנוגע לר' מנחם בר' סימאי, שנקרא בנן של קדושים משום שלא הסתכל בצורה מסבט - פסחים קד, א (ובתוס' שם: חולה קדושתו באביו שגט אביו הי' קדוש), ע"ז נ, א.
 אולי אפ"ל, דמכיון שר' יהודה נקרא חסיד |כל היכא דאמרינן מעשה בחסיד אחר או רבי יהודה בן בבא או רבי יהודה ברבי אילעי (ב"ק קג, ב)|, וחסידות בדולה מקרושה |כמוכן מסוף סוטה: "קדושה מביאה לידי ענוה . . יראת חטא . . חסידות"|, יש לומר, שגם אצל ר' יהודה היחה מעלה זו, במכ"ש מר' מנחם בר' סימאי שמצד מעלה זו נקרא בנן של קדושים. פעם אלו ימים בפתח סנה
 ב. בנוגע להדגשת ענין הדירה ע"י ר' יהודה - "פחות מסיכלך וממשתיך וחוסיתך על דירתך" דוקא (פסחים קיד, א), אולי יש מקום להעיר גם בפעל מויק"ר רפכ"ב, קה"ר פ"ה, ח, ועוד (עה"פ יתרון ארץ בכל היא): ר' יהודה אומר . . כל מי שהוא הומה ומהמה אחר הממון וקרקע אין לו מה הנאה יש לו", והרי קרקע ודירה ענינם אחר הוא.

ועד הנחות בלה"ק

Handwritten notes:
 ענין הדירה ע"י ר' יהודה - "פחות מסיכלך וממשתיך וחוסיתך על דירתך" דוקא (פסחים קיד, א), אולי יש מקום להעיר גם בפעל מויק"ר רפכ"ב, קה"ר פ"ה, ח, ועוד (עה"פ יתרון ארץ בכל היא): ר' יהודה אומר . . כל מי שהוא הומה ומהמה אחר הממון וקרקע אין לו מה הנאה יש לו", והרי קרקע ודירה ענינם אחר הוא.

ר' יהודה נקרא קדוש או חסיד?

בקשר עם פ' השבוע, הבאנו צילום נדיר (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בענין שנתבאר בהתוועדות דש"פ בהר- בחוקותי ה'תשמ"ג בפרש"י בפרשתנו (כה, י) (הביאור נדפס בהתוועדויות תשמ"ג ח"ג ע' 1464 סכ"ו ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

לאחרי התיבות "לר' יהודה" הוסיף כ"ק אד"ש מה"מ: שנקרא חסיד.
 על דברי המניחים שהוזכר בהתוועדות שר' יהודה נקרא קדוש, כתב כ"ק אד"ש מה"מ: לא הוא, הדגשתי שמצינו בחז"ל עד"ז*. כ"ק אד"ש מה"מ מתח שני קוים תחת התיבה שנקרא וכתב: לא.
 בסיום שאלתם הראשונה כתב כ"ק אד"ש מה"מ: צע"ק אם שייך בכזו זה ק"ו.
 בשאלה ב' הקיף כ"ק אד"ש מה"מ תיבת "הנאה", וכתב: גם עבד יש לו הנאה ובפרט הנרצע "אהבתי" עד כ"כ כו'.
 על מה שכתבו "והרי קרקע ודירה ענינם אחד הוא", כתב כ"ק אד"ש מה"מ: לא בכ"מ.
 (* תיבות אלו אינם ברורות בצילום שלפנינו. המו"ל.

המדרש מוקדש

לעילוי נשמת האשה מרת **מרים** בת ר' אליהו וג'מילה ע"ה **אלבז**
 נפטרה במוצאי שבת קודש פ' בלק, אור לט"ז תמוז ה'תשס"ד - ת. ג. צ. ב. ה.
 יה"ר שתיתקף ומיד ממש יקויים העידר "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה
 נדבת: **מרים, מרדכי, יעקב ודניאל בני מאיר ופרלה שיחיו לוי**

קרבת שאין למעלה ממנו

עצם העובדה שבכ"י נמצאים בגלות ואינם יכולים להקריב קרבנות הו"ע של קרבן שאין למעלה ממנו • "קרבת" ענינו מסירת נפש, ואין לך מסירת-נפש גדולה מזה שיהודי "מניח" שהקב"ה ישאיר אותו בגלות!... • יכול הי' יהודי לבלבל את כל סדר ההשתלשלות כדי למנוע שבנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו (כאו"א מישראל) יהי' בגלות! • משיחת ט"ו אייר ה'תנש"א - בלתי מוגה

הציווי דפסח שני (שע"י נעשה התיקון והשלימות דפסח ראשון) בא לאחרי וע"י הקדמת הטענה "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'", דאף שידעו הסיבה והטעם שאינם יכולים להקריב קרבן, ואמרו זאת בעצמם בהתחלת דבריהם: "אנחנו טמאים לנפש אדם", מ"מ, טענו בכל התוקף "למה נגרע", היתכן - תהי' הסיבה איזו שתהי' - שלא נוכל להקריב קרבן!

טענה זו - "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'" - היא גם (ובעיקר) בנוגע לזמן הגלות:

מעמדם ומצבם של בני"י בזמן הגלות הוא באופן של "טמאים לנפש אדם", דאף ש"אתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום"², ועד לחיים נצחיים בלי הפסק בינתיים, מ"מ, "כולנו טמאי מתים"³, מצד השייכות להדורות שלפנינו שכבר אינם בין החיים, ודוגמתו

(1) בעלותך ט, ז.

(2) ואתחנן ד, ד. וראה אבות דר"ג ספ"ד.

(3) ל' היראים סשכ"ה (בהשלם - סרע"ז). רדב"ז הל' בכורים פ"ה ה"ט. בי"ח יו"ד סשכ"ב. מג"א שתקס"א סק"ב. ובכ"מ.

ברוחניות - שאף שכבר "כלו כל הקיצין"⁴, מ"מ, נמצאים עדיין בזמן הגלות מצד הענינים הבלתי-רצויים שהיו בדורות שלפנינו, החל מהדור דחורבן בית ראשון, והדור דחורבן בית שני.

ועל זה צועקים בני"י: "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'", היתכן שנמצאים עדיין בזמן הגלות, שביהמ"ק חרב, ואי אפשר להקריב קרבנות!...!

ובמכ"ש וק"ו:

הטענה "למה נגרע" שאודותה מדובר בכתוב, היתה (א) טענה של כמה אנשים בלבד, (ב) ובנוגע לקרבן אחד בלבד, (ג) וקרבת שאינו בשלימות דשאר הקרבנות מצד שייכותו לפסח מצרים, שנוסף לכך שהי' לפני מתן-תורה (לפני הדיבור)⁵, לא הקריבוהו ולא היו את דמו ע"ג המזבח במקום המיוחד להקרבת הקרבנות (המשכן ומקדש, "בית לה" מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות"⁶), כי אם נתינת הדם "על שתי המזוזות ועל המשקוף

(4) סנהדרין צז, ב.

(5) ראה חגיגה ו, א-ב. ובכ"מ.

(6) רמב"ם ריש הל' ביהב"ח.

להתבונן ולצייר לעצמו את מצב הגאולה

גם כאשר נמצאים בזמן הגלות, "מדבר העמים", ויש דברים המבלבלים כו' לעסוק בתומ"צ כהוגן – בכחו וביכולתו של יהודי לפעול על עצמו שמצב הגלות לא יפריע לו לשלימות העבודה בתומ"צ – עי"ז שמתבונן ומצייר לעצמו את מצב הגאולה שזוכים אל' תיכף ומיד ממש, שאז, נעשה בהרגש נפשו מצב שהוא מעין ודוגמת מצב הגאולה.

[. .] כפי שרואים במוחש בטבע בני-אדם, שרגש השמחה והתענוג בגלל מאורע שמתרחש במשך זמן מסויים ביום, פועל על היום כולו, גם על התחלת היום, לפני בוא המאורע, בידעו שעומד להתרחש תיכף מאורע המשמח.

(משיחת ש"פ בהו"ב, מבה"ח סיון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

כבר ישנה הגאולה בפועל

[. .] והעיקר – שכל זה יהי' בזריזות, ויתירה מזה – שאין צורך ב"זריזות" (ששייך לומר רק בענין שצריך לבוא בעתיד, שיבוא באופן של זריזות), מכיון שכבר ישנה הגאולה בפועל, ונמצאים באמצע הענין, ועד לאמצע שהוא באופן של שלימות, ע"ד אמצע החודש, ש"קיימא סיהרא באשלמותא", ובפשטות – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בתכלית הזריזות, "לא עיכבן המקום כהרף עין", תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ בהו"ב, מבה"ח סיון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

ביאת משיח עוד ביום השבת למרות השקו"ט בזה

ובפשטות – ביאת משיח צדקנו תיכף ומיד, עוד ביום השבת, וזאת – למרות השקו"ט אם משיח צדקנו יכול לבוא בשבת, הן מפני שעדיין לא בא אליהו הנביא, והן מפני ענין התחומין, אם יש תחומין למעלה מעשרה או אין תחומין למעלה מעשרה, ככל פרטי הדברים שבה, שיכולים להאריך ולפלפל בהם עד לאחרי השבת... ואפילו עד ר"ח ביום שלישי... אבל – משיח צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד, בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, וכאמור, תיכף ומיד, ובלשון הרמב"ם – פס"ד להלכה: "מיד הן נגאלין", "מיד" כפשוטו, ביום השבת.

(משיחת ש"פ בהו"ב, מבה"ח סיון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

מוקדש לזי"ג הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ד ירמיהו הכהן ולא"ה ע"ה בלוי רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך ריבוי שנים – נפטר ביום ג' אייר ה'תשס"ג לסדר "אמור אל הכהנים" יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכו, בגאולה האמיתית והשלימה

אין זה דומה להשלימות האמיתית שנעשית ע"י הקרבת הקרבנות בגשמיות כפשוטם, בהמה מן החי, מנחה מן הצומח, ומלח ("על כל קרבנך תקריב מלח"13) מן הדומם, ובאופן שכולם (ג' הסוגים דדצ"ח14) מתאחדים יחדיו ע"י האדם המקריב ("אדם כי יקריב מכם קרבן לה"15).

ומזה מובן שהמענה האמיתי לטענה "למה נגרע", הוא, עי"ז שמתקנים ומשלימים את כל הענינים דהקרבת הקרבנות בגשמיות כפשוטם שהיו חסרים במשך קרוב לאלפיים שנות הגלות, שכל זה יתוקן ויושלם בביהמ"ק השלישי, "מקדש אדני-כוננו ידיך"16, ש"בנוי ומשוכלל יגלה ויבוא מן השמים"17, ובו יהיו כלולים גם בית ראשון (שנבנה בחודש זיו) ובית שני18.

ויש להוסיף, שעצם העובדה שבנ"י נמצאים בגלות ואינם יכולים להקריב קרבנות ("בלתי הקריב את קרבן ה'") הו"ע של קרבן (ועד לקרבן) שאין למעלה ממנו:

"קרבן" ("אדם כי יקריב מכם קרבן לה"19) ענינו מסירת נפש20, ואין לך מסירת-נפש גדולה מזה שיהודי "מניח" שהקב"ה ישאיר אותו בגלות!...

יכול יהי' יהודי לבלבל את כל סדר ההשתלשלות כדי למנוע שבנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה בכבודו ובעצמו (כאו"א מישאל) יהי' בגלות!

13 ויקרא ב, יג.

14 כיון ש"כל החי עולה לה" ע"י בהמה אחת, וכל הצומח ע"י עשרון סלת אחד בלול בשמן כו" (תניא פל"ד).

15 שם א, ב.

16 בשלח טו, יז.

17 פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

18 ראה זח"ג רכא, א.

19 ראה לקו"ת ויקרא ב, ב ואילך. ובכ"מ.

20 ראה רמב"ן ויקרא א, ט.

(מעין ודוגמת הזאת הדם ע"ג המזבח7) על הבתים אשר יאכלו אותו בהם"8, ולא עוד אלא שהבתים עצמם (ביחד עם בני" שבהם9) היו בארץ מצרים, תחת שליטתו של פרעה.

ואילו הטענה "למה נגרע" בנוגע לזמן הגלות, היא (א) בנוגע לכל בני", (ב) בנוגע לכל הקרבנות, (ג) וקרבות בשלימותם שהיו צריכים להקריב ע"ג המזבח בביהמ"ק שבא"י – היתכן שבמשך יותר מ-1900 שנים לא יכולים כל בני" להקריב קרבנות בביהמ"ק!...

ועוד ועיקר: ביציאת מצרים (פסח מצרים) היו כו"כ מבני" שלא רצו לצאת ממצרים, עד שפרעה הוצרך לשלחם ולגרשם ממצרים, כמ"ש "ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו" ("על כרחם")10, "בשלח פרעה את העם"11, ורק אז נעשו בני חורין, משא"כ בגאולה העתידה לא יהי' צורך ח"ו לגרש יהודי מהגלות, כיון שזועק מצד עצמו "למה נגרע!"

והמענה לטענת בני" על זמן הגלות, "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'" – בענינו של פסח שני:

אם בנוגע לחסרון דהקרבת קרבן פסח פעם אחת אצל אחד מישראל אומרת התורה שאין זה דבר האבוד כיון שמתקנים ומשלימים החסרון – בנוגע לחסרון דהקרבת כל הקרבנות במשך קרוב לאלפיים שנה אצל כל בני", בודאי ובודאי שאין זה דבר האבוד כיון שמתקנים ומשלימים החסרון.

ובהקדמה: אף שגם בזמן הגלות משלימים הענין דהקרבת הקרבנות ע"י אמירת פרשיות הקרבנות, שעז"נ12 "ונשלמה פרים שפתינו" –

7 ראה לקו"ש חכ"ז ע' 78. ושי"ן.

8 בא יב, ז.

9 ובפרט שנתחייבו להיות בהבתים (שם, כב).

10 ס"פ שמות ובפרש"י.

11 ר"פ בשלח.

12 הושיע יד, ג. וראה שו"ע אדה"ז או"ח (מהדו"ב)

סו"ס א.

הרי עאכו"כ כאשר מדובר אודות ענין הגאולה – הנה למרות היותו בטוח שהגאולה תבוא, אינו יכול להשאר אדיש ולהמתין שהגאולה תבוא "מחרתיים", כאשר ביכלתו לפעול שתבוא מחר!

ותירה מזו: אם רק ירצה – ביכלתו לפעול שהגאולה תבוא היום, כפס"ד הרמב"ם²⁰: "צריך כל אדם שיראה עצמו כל השנה כולה [לא רק "מראש השנה ועד יום הכפורים"] כאילו חציו זכאי וחציו חייב, וכן כל העולם חציו זכאי וחציו . . . עשה מצוה אחת הרי הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, וגרם לו ולהם תשועה והצלה", ומובן, שהכוונה בזה "לתשועה והצלה" מיידית, לא רק למחרת או מחרתיים, כפשטות המשל דכף מאזניים שקולה, שכאשר מוסיפים פרט קטן על א' מכפות המאזניים, הרי זה מכריע תיכף ומיד, וכן הוא בנמשל [שהרי "משל" ד"תורת אמת" מכוון בכל פרטיו], שע"י מצוה אחת "הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה" – תיכף ומיד ממש, ובלשון הרמב"ם²¹: "מיד הן נגאלין".

וכאמור – זוהי כללות ההוראה הנלמדת מהחידוש דפסח שני לגבי שאר ימי השנה כולה, כולל שבתות וימים טובים:

שבת – "מיקדשא וקיימא"²², ללא פעולתן של ישראל. ואפילו ימים טובים, ש"ישראל קדשינהו לזמנים"²³ – הרי אין זה באופן של אתערותא דלתתא מלכתחילה, כי פעולתן של ישראל אינה אלא בכך שהם קובעים את היום ד"ראש חודש" [ועד שהקב"ה ופמליא של מעלה באים לשאול בב"ד של מטה אודות קביעת הזמן דר"ח²⁴], אבל ענין זה גופא אינו אלא לאחר ציווי הקב"ה – "אשר קדשנו במצוותיו וצווננו" – בנוגע לכללות הענין דקידוש חדשים ועיבור שנים.

אמנם פסח שני – הרי כל עיקרו לא בא אלא כתוצאה מתביעת ודרישת בני": "למה נגרע", כנ"ל בארוכה.

ועאכו"כ בנוגע לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – שבודאי מבקשים ודורשים כל בני"ע על ענין זה, והם אלו שפועלים זאת!

(משיחת יום ד' פ' בחוקתי, פסח שני ה'תשד"מ - בלתי מוגה)

(20) ה'ל' תשובה פ"ג ה"ד.

(23) ברכות מט, א. תו"א שם. ובכ"מ.

(21) שם פ"ז ה"ה.

(24) ראה דבר פ"ב, יד. שמור"ר פט"ו, ב. וש"נ.

(22) ביצה יז, א. נת' בתו"א יתרו סט, ג ואילך.

המדור מוקדש לעילוי נשמת

חיה מושקא ושטערנא אסתר ע"ה בנות - יבלחט"א - הרה"ח ר' אפרים זאב שמואלי שיח"י
 נלב"ע ביום כ"א מנחם-אב ה'תשס"ד
 ולע"נ הוריו: ר' ברוך אשר ב"ר זאב ע"ה שמואלי - נפטר ביום ש"ק פ' בהעלותך, י"ד סיון ה'תשס"ג
 ומרת גי'שא גני' בת ר' אפרים ע"ה - נפטרה ביום ש"ק פ' ויחי, ט"ז טבת ה'תשס"ד
 ת. נ. צ. ב. ה.
 יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים העיוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

היתכן – ה'י' יכול יהודי לטעון – שהקב"ה משאיר אותן בגלות, ובפרט בגלות ארון, אלף שנים, ועד קרוב לאלפיים שנה, וגלות קשה, ככל קשוי הגלות שהיו, ל"ע, בדורות שלפנ"ז, ועד לדור האחרון שלפני דורנו זה, וגם בדורנו זה שבחסדי ה' נמצאים במלכות של חסד, שעושה טובות גדולות לבנ"י שיוכלו ללמוד תורה ולקיים מצוות מתוך מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, ומתוך הרחבה, "המקיים את התורה מעושר"²¹ – ה"ז סוכ"ס מעמד ומצב של גלות.

וזוהי המעלה הכי גדולה, עד למסירת-נפש הכי גדולה, שיכולה להיות אצל בני"ע – שלא התערבו בבעלותו של הקב"ה ("זיי האבן זיך ניט געמישט אין בעל-הבית'שקייט"), אע"פ שבגלל זה הפסידו רח"ל את כל הענינים שהיו יכולים להיות אצלם במשך יותר מאלף ותשע מאות שנות הגלות!

ואף שבודאי ישלים הקב"ה את כל הענינים שהחסירו בזמן הגלות (כנ"ל ס"ד), ועד לשלימות כזו שבנ"י יאמרו "אודך ה"²²,

(21) ע"פ ל' חז"ל – אבות פ"ד מ"ט.

(22) ישע"י יב, א.

שיודו להקב"ה על הגלות – הרי בהודאה עצמה מדגישים ואומרים "אודך ה' כי אנפת בני", שעניני הגלות הם בבחינת "אנפת!"

עפ"ז מובן הקשר והשייכות דפסח שני לחודש זיו (אור וגילוי) – שבו מתגלה ענינו האמיתי של הגלות ע"י הגאולה.

בטענה "למה נגרע לבלתי הקריב את קרבן ה'", ובהמענה שאין דבר האבוד כיון שמתקנים ומשלימים החסרון (ענינו של פסח שני) – מתגלה ענינו האמיתי של הגלות: (א) בעצם העובדה שבנ"י נמצאים בגלות במעמד ומצב ד"לבלתי הקריב את קרבן ה'" – מסירת-נפשם, קרבן לה', שלא למנוע את הגלות, (ב) בתיקון ושלימות החסרון דהקרבת הקרבנות במשך כל שנות הגלות – שנוסף על הענין ד"ונשלמה פרים שפתינו", ישנה גם השלימות דהקרבת הקרבנות כפשוטם.

ועוד והוא העיקר – שרואים בפועל ובגלוי שכל ענין הגלות אינו אלא כדי שע"י יבוא לעילוי הכי גדול דהגאולה, שלכן יאמרו "אודך ה' כי אנפת בני", שיודו על הגלות, כיון שע"י דוקא באו להעילוי דהגאולה האמיתית והשלימה.

מוקדש לע"נ אודי אהרן יואל בן יוסף ארי' לייב ז"ל – נלב"ע ביום ב' טבת ה'תשכ"ב
 ולעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק ע"ה – נלב"ע ביום ב' דחה"ש, ז' סיון ה'תש"ס
 יה"ר שתיכף ומיד ממש יקויים העיוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
 ולזכות כל משפחתם שיחיו – לברכות עד בלי די

מהיכן יביאו כבשים ראויים להקרבת הפסח שני?

קטעים מרשימת דברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בעת ביקור הרבנים הראשיים בארץ הקודש הרב אברהם הכהן שפירא שליט"א והרב מרדכי אליהו שליט"א – יום ג' פ' בהר, י"א אייר ה'תשמ"ט

– הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א* –

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בשנה זו חל פסח שני בערב שבת, וכיון ש"כבר מובטח להן לישראל שאין אליהו בא בערבי שבתות",¹ יצטרך לבוא (לכל המאוחר) ביום חמישי, ומה טוב שיבוא עוד לפני"ז, ביום הרביעי, כלומר, **מחר בבוקר!**

הרב אליהו שליט"א: כתיב² "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", והרי, ביצי"מ היתה הגאולה פחות משיעור חימוץ, דקות ספורות בלבד!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: ואם ביצי"מ כן, בגאולה העתידה על אחת כמה וכמה – כדאיתא בזהר³ שהגאולה העתידה תהי' באופן של **"נפלאות"** אפילו לגבי הנסים, האותות והמופתים (עשר מכות, חמישים מכות, מאתיים מכות, מאתיים וחמישים מכות)⁴ שהיו ביצי"מ.

הרב אליהו שליט"א: ממ"ש **"אראנו נפלאות"**, משמע, ש"נפלאות" ישנם גם עכשיו, אלא שלא רואים אותם, ולכן נאמר **"אראנו נפלאות"**, שיראו הנפלאות בפועל.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: לכאורה מפורש הדבר בגמרא⁵ – "אפילו בעל הנס אינו מכיר בניסו", ולא עוד, אלא, שזהו נס גדול, שעז"נ⁶ "לעושה נפלאות גדולות לבדו", ש"הוא לבדו יודע שהוא נס"⁷, אבל אעפ"כ, אין זה דומה לנס שרואה ומכיר בעל הנס, שאז, צריך **לברך** על הנס⁸, וכיון שלעתיד לבוא **"אראנו נפלאות"**, יצטרכו לברך על נפלאות אלו, ואולי יצטרכו לברך גם שהחיינו.

הרב אליהו שליט"א: יצטרכו לברך שהחיינו גם על אכילת פסח שני, וכן הכהן שיקריב הפסח יצטרך לברך שהחיינו גם על ההקרבה. השאלה היא, אבל, איפוא ומניין ישיגו הכבשים הראויים לקרבן, ואיך יספיקו לבדקם ממום?

- 1) עירובין מג, ב.
- 2) מיכה ז, טו.
- 3) ראה אוה"ת נ"ך עה"פ (ע' תפז). וש"נ.
- 4) הגדה של פסח (ממכילתא בשלח יד, לא).
- 5) נדה לא, א.
- 6) תהלים קלו, ד.
- 7) פרש"י נדה שם. וראה ד"ה לעושה נפלאות תש"ד.
- 8) ראה ברכות נד, ב. אנציק' תלמודית ערך ברכות הודאה (ע' שטז ואילך). וש"נ.

(* **הערות המו"ל:** צילומים נדירים מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על ראשי-דברים מביקור זה נדפסו בקונטרס "יחי המלך" גליונות קנא ע' 18, רב ע' 15, רג ע' 15, שז ע' 15, תסע ע' 5-4.

בכל תפלה ותפלה, ג' פעמים בכל יום!

לכאורה, כבר ביקש זאת בתפלת שחרית, ולאחרי כן גם בתפלת המנחה – המובחרת שבכל התפלות, כדברי הגמרא⁵: "לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה שהרי אליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה", וא"כ, מהו הצורך לחזור ולבקש זאת בתפלה הסמוכה – תפלת ערבית?!

זאת ועוד: בתפלת העמידה נמצא יהודי במצב של "כעבדא קמי מרי"⁶, ואז יש **להזהר** בכל תיבה ותיבה כו', ובלשון הכתוב⁷: "יהיו דבריך מעטים!"

ואעפ"כ, לא עוברת תפלה אחת ויחידה ללא בקשת ודרישת בני"ע על הגאולה!

בני"ע מבקשים וצועקים – ביחד עם דוד המלך, דוד מלכא משיחא – **"עד מתי"⁸!...** וכמו כן צועקים: "אלקים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט אל-ל"⁹!...

ומבואר במדרש תהלים¹⁰: "הצדיקים אומרים להקב"ה מה תעשה, אומר לו קום והוא קם, שנאמר¹¹ קומה ה'. . . אומר לו אל תישן והוא מתעורר, שנאמר¹² עורה למה תישן, והוא מתעורר שנאמר¹³ ויקץ כישן ה'. אומר לו אל דמי והוא שומע, שנאמר¹⁴ מקים דבר עבדו ועצת מלאכיו יושלים, וכן ישע'י אומר¹⁵ על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים גו' ואל תתנו דמי לו . . . אל תחרש ואל תשקוט אל-עד שאתה רואה בעלבון בניך".

וכפי שמבאר המגיד¹⁶ שזהו "ע"ד תפלתו של חוני המעגל שהיתה משנית כביכול רצון הבורא . . . (כ)משל אחד שלוקח את חבירו אצל היד **ואינו מניח אותו לילך** ומשנה רצונו כו".

ונמצא, שעיי"ז שישראל מבקשים וצועקים אודות הגאולה – פועלים הם שהגאולה תבוא **במהירות וזריזות יותר** מכמו שהיתה לולי בקשה ותביעה זו!

וזהו גם תוכן הבקשה והתביעה "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח . . . כי לישועתך קוינו כל היום" – אשר למרות שבכל מנין המצוות לא מציינו מצוה לומר תפלה זו, הרי ישנו פס"ד ברור ברמב"ם¹⁷ שהמצוות עשה דתפלה היא – "שיהא אדם . . . שואל צרכיו שהוא צריך להם", היינו, שכאשר יהודי מרגיש שחסר לו משהו – עליו לבקש על זה מהקב"ה בכל עת מצוא ("לעת מצוא"¹⁸), ועפ"ז: אם בנוגע ל"מזוני" מבקש האדם מהקב"ה שיתן לו "מזוני רויחי",

– יש לו אמנם מזון בצמצום, אבל רצונו "מזוני רויחי" דוקא, ואכן מותר לו וצריך לרצות כן ע"פ **תורה**, כפס"ד המשנה¹⁹ שמכיון שכל יהודי הוא בן אברהם יצחק ויעקב, הרי גם כאשר נותנים לו "כסעודת שלמה בשעתו" אין יוצאים ידי חובה! –

- 5) ברכות ו, ב. וראה סה"מ עזר"ת ע' פב ואילך.
- 6) סה"מ קונטרסים ח"א רג, ב ואילך.
- 7) שבת י, רע"א. רמב"ם הל' תפלה פ"ה ה"ד. שו"ע אדה"ז או"ח סו"ס צה.
- 8) קהלת ה, א. וראה ברכות סא, רע"א.
- 9) ראה שיחת ש"פ תשא, שושן-פורים קטן ה'תשד"מ ס"ח. וש"נ.
- 10) תהלים פג, ב.
- 11) עה"פ.
- 12) בהעלותך י, לה.
- 13) תהלים מד, כד.
- 14) שם עח, סה.
- 15) ישע'י מד, כו.
- 16) שם סב, ו-ז.
- 17) או"ת (הוצאת קה"ת) צז, ב.
- 18) הל' תפלה פ"א ה"ב.
- 19) תהלים פב, ו. וראה ירושלמי ברכות פ"ד ה"א.

(19) ב"מ רפ"ז.

יש לבקש ולדרוש, לצעוק ולתבוע - את הגאולה

ישנם הטוענים: מדוע מדברים ומכריזים ללא הרף על הנושא של ביאת המשיח, "אני מאמין... בביאת המשיח... אחכה לו בכל יום שיבוא" – יש לסמוך על הקב"ה שיגאל את ישראל מתי שירצה!?

הקב"ה שלח את בני לגלות, והוא זה שצריך לגאול אותם! וכידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹: לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל ולא בכוחותינו אנו נשוב לארץ ישראל, אבינו מלכנו הוא ית' הגלנו כו' והוא ית' יגאלנו ויקבץ נדחנו מארבע כנפות הארץ ע"י משיח גואל צדק. וא"כ, מה פשר **התביעה והצעקה** אודות הגאולה – יש לסמוך על **הקב"ה**!?

הנה על זה בא הלימוד וההוראה מ"פסח שני":

לכאורה, היתה מצוה זו צריכה להנתן ע"י הקב"ה בעצמו – ככל שאר רמ"ז מצוות עשה, ואעפ"כ רואים שכל עיקרה של מצוה זו לא באה אלא ע"י **הדרישה והתביעה** של ישראל "למה נגרע", שכתוצאה ממנה **נתחדש** הציווי דפסח שני, ועד כדי כך – שציווי זה פעל שלימות בכל המצוות, שכן, מצוה זו **השלימה** את המספר **דתי"ג** מצוות,

[ישנם כמה תקנות שאינם אלא מדברי סופרים, וכמו כן ישנם כמה מצוות שאינם נמנים בתור מצוה בפ"ע, ואילו הציווי דפסח שני הוא א' **מרמ"ח** מצוות עשה, שהראשונה שבהם – המצוה ד"אנכי ה' אלקיך"², הכוללת את כל מצוות עשה³, וביניהם – הציווי דפסח שני], ועי"ז נפעל שלימות גם **בתורה** – מכיון ששלימותה של התורה תלוי בקיום המצוות במעשה בפועל, כמאמר⁴ "תלמוד גדול שמביא לידי מעשה".

וכל זה נפעל – כאמור – ע"י **הדרישה והתביעה** של ישראל, **שלא** סמכו על הקב"ה (כביכול)... אלא תבעו שרצונם להקריב קרבן פסח, ועי"ז פעלו שיתחדש ציווי בתורה, ציווי המביא לשלימות כל התורה ומצוותי.

ועד"ז בעניינינו – בקשת ותביעת בני אודות הגאולה:

לא זו בלבד שבקשה ותביעה זו אינה היפך התורה ח"ו, אלא **אדרבה** – התורה ציוותה להתנהג כן, ע"י אנשי כנסת הגדולה, שתיקנו שכאשר יהודי מבקש צרכיו מהקב"ה בעת תפלת העמידה – יאמר בתפלתו: "את צמח דוד עבדך **מהרה** תצמיח... כי לישועתך קוינו **כל היום**", "ותחזינה עינינו בשובך לציון"!

ואינו מסתפק בכך שמבקש ודורש זאת בתפלה אחת – אלא חוזר על בקשה ותביעה זו

(1) לקו"ד ח"ד תרצב, א. סה"מ קונטרסים ח"א (3) זח"ב צא, א. תניא רפ"כ.

קע"ה, ב. (4) קידושין מ, ב. ושי"ג. רמב"ם הלכות ת"ת פ"א ה"ג.

(2) יתרו כ, ב. ואתחנן ה, ו. פ"ג ה"ג. ה' ת"ת לאדמו"ר ז" פ"ד ה"ג-ד.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: איתא במדרש⁹ שאליהו הנביא מקריב תמידין בכל יום, וכיון שכן, בודאי ישנם גם כבשים הראויים לעוד קרבנות מן המוכן. ובענין זה יכולים לסמוך גם על אליהו הנביא, שהרי, לא מדובר כאן על **פסק דין הלכתי** (שאי אפשר לפסוק ע"פ נבואה, כנ"ל), כי אם, על **בירור המציאות** (שאינו בו מום), וכשנביא אומר שרואה בנבואה שאין בו מום, חשיב בדוק ממום. ועצ"ע.

הרב אליהו שליט"א: בנוגע לפרה אדומה איתא בתרגום יונתן בן עוזיאל¹⁰ שצריך לבדוקה בי"ח טריפות. ולכאורה, איך אפשר לבדוקה מטריפות כש"שריפתה כשהיא שלימה"¹¹, ומתרצים על זה¹² – שהיו מעבירין אותה דרך הענן, שדרכו היו יכולים לראות מה נעשה בפנים, כדאיתא בתוספות¹³. ואולי תהי' גם בדיקת הקרבן פסח בכיו"ב, כלומר, באופן נסי.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הענין – ה' במדבר, אבל לאחרי הכניסה לארץ ישראל – צ"ע אם היתה מציאות כזו אפילו בנוגע לפרה אדומה.

ובנוגע לשאר הקרבנות, תמידים כסדרם ומוספים כהלכתם – כנראה לא סמכו על בדיקה של נס (ע"י ענן וכיו"ב), אלא בדקו בדרך הטבע, באור טבעי, ובלשון וכמפורש במשנה¹⁴ בנוגע לשחיטת התמיד ש"היו מבקרין אותו (סמוך לשחיטה, מלבד הביקור מבערב, ביקור ד' ימים) **לאור האבוקות**".

וגם בנוגע לפרה אדומה – כתב הרמב"ם¹⁵ "תשע פרות אדומות נעשו משנצטוו במצוה זו עד שחרב הבית בשני... העשירית יעשה **המלך המשיח**", ולכן, פטורים אנו משקו"ט בזה, משא"כ בנוגע לשאר הקרבנות שהם (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך והצביע לעבר הרב שפירא הכהן שליט"א) על אחריות **הכהן**.

הרב שפירא שליט"א: כשמשיח יבוא – ימצאו עצה לכל דבר, רק שיבוא! כשמשיח יבוא – ישתנה גם טבע העולם, יהי' אור גדול יותר, וראיית העיניים תהי' טובה יותר, ובמילא, יוכלו גם לבדוק יותר מהר.

[. .] **הרב אליהו שליט"א**: הלואי שמשיח יבוא תיכף ומיד, עוד לפני פסח שני, ואז יבוא גם הרבי שליט"א לארץ ישראל ולירושלים להקריב קרבן פסח, ונוכל לברר אצל אליהו הנביא כל השאלות והספקות גם בנוגע לברכת שהחיינו.

כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחיוך): אשתדל להביא עמי בגד חדש, ואז אצא מכל ספק, ולא אצטרך לשאול זה אצל אליהו הנביא. – מוטב לנצל זמנו של אליהו הנביא על שאר שאלות וספקות שאי אפשר לפתור ע"י לבישת בגד חדש.

*

כ"ק אדמו"ר שליט"א: [. .] כיון שספר הרמב"ם הוא חלק מהתורה שנאמר בה "הפך בה

(9) הובא בעש"מ מאמר אכ"ח ח"ג סכ"ג. (13) ד"ה וכי לאורה – שבת כב, ב.

(10) חוקת יט, ג. (14) תמיד פ"ג (ל, רע"ב). רמב"ם הל' תמידין ומוספין

פ"א ה"ט. (11) חולין יא, א.

(12) שו"ת בית יצחק יו"ד סל"ט. שו"ת משמיע שלום (15) הל' פרה אדומה ספ"ג.

סי"ב.

והפך בה דכולא בה¹⁶, הרי, בכל פעם ופעם יש להוסיף בהלימוד עוד פרט, עוד דיוק וכו', ובפרט כשנמצאים בעקבתא דעקבתא דמשיחא, ואם לא עכשיו אימתי!

ברמב"ם שם ישנה הדגשה נוספת – "כל מי שאינו מאמין בו או מי שאינו מחכה לביאתו כו", היינו, שהחיוב הוא לא רק להאמין בביאת המשיח, אלא גם לחכות לביאתו, וכמ"ש בה"ג עיקרים "אני מאמין בביאת המשיח . . אחכה לו בכל יום שיבוא".

הרב שפירא שליט"א: האמונה בביאת המשיח והצפי' לביאתו – הא בהא תליא, כלומר, אם אינו מחכה לביאתו, ה"ז הוכחה שאינו מאמין בו כדבעי, כי, אילו היתה האמונה שלו כדבעי, איך יתכן שלא יחכה ויצפה לביאתו?!... אם אתה מאמין שישנה טובה גדולה כזו – איך יתכן שאינך משתוקק מחכה ומצפה לטובה זו?!... ואם אינו משתוקק ומחכה לביאת המשיח, חסר באמונה שלו!

הרב אליהו שליט"א: האמונה וההשתוקקות לביאת המשיח כוללת גם שיבוא מהר, תיכף ומיד.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: גם פרט זה מביא הרמב"ם בספר הי"ד – "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותו ומיד הן נגאלין"¹⁷, "מיד" דייקא.

הרב אליהו שליט"א: בפעם הקודמת¹⁸ דיברנו על המשיח, והיינו צריכים לעשות החלטה, פסק-דין, שמש"ח צריך לבוא מיד.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: כפי הרשום בזכרוני – הדגשתי אז¹⁹ גם ע"ד הצורך לפסק דין שמש"ח צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד, כולל כמובן במעמד זה – שנמצאים כאן יותר משלשה רבנים, וביניהם – רבנים מארץ ישראל, אשר, "אין תורה כתורת ארץ ישראל"²⁰, ובפרט תורת כהן, ותורת הראשון לציון (ב"ציון" גופא – "ראשון לציון").

הרב אליהו שליט"א: "ובא לציון גואל"²¹.

כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחיך): "ובא לציון גואל" – נאמר בלשון עתיד, וצריך שיהי' כבר בלשון עבר, עכ"פ רגע א' לאחר זה!

במדרשי חז"ל מצינו שמש"ח צדקנו (אליהו הנביא) יתגלה תחילה בגליל²², ובגליל גופא – בטבריא²³, ש"טובה²⁴ ראייתה²⁵; אבל, איש לא יקפיד גם אם אליהו הנביא יבוא בחוץ לארץ, אפילו בברוקלין, ולמחרתו יבוא משיח לטבריא.

(מתוך ספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 741 ואילך וע' 750 ואילך)

16) אבות פ"ה מכ"א.

17) הל' תשובה פ"ז ה"ה.

18) אור ליום ב' פ' תזריע, כ"ז אדר שני ה'תשמ"ו.

19) ר"ד הנ"ל ס"ב.

20) ב"ר פט"ז, ד.

21) ישע"י נט, כ.

22) זחר ח"א קיט, א. ח"ב ז, ב. ט, רע"א. רכ, א.

23) ראה נצ"א לזח"ב שם ז, ב. רכ, א. נצ"ז לזחר

ש.ם. וש"נ. רדב"ז לרמב"ם הל' סנהדרין פ"ד הי"ב.

24) מגילה ו, א.

25) ולהעיר, שמש"ח קשור עם ענין הראי' – כיודע

שלימוד התורה דמשיח צדקנו יהי' באופן של ראי' (ראה לקו"ת צו יז, א. ובכ"מ).

אופן הכניסה לארץ בגאולה

"כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה" (בהר כה, ב)

והנה, נוסף על האמור לעיל בפירוש ד"כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה", שהכניסה לארץ חדורה בכוונה הפנימית ד'ושבתה הארץ שבת לה" – יש לפרש גם כפשוטו ממש, ביחס לכניסה לארץ בגאולה העתידה:

הכניסה לארץ בגאולה העתידה לא תהי' באופן של כיבוש ומלחמה, כבכניסה לארץ בפעם הראשונה, שבע שכבשו ושבע שחלקו – אלא, מתוך מנוחה, "בשובה ונחת", ותיכף ומיד.

ונוסף לזה, לא יצטרכו לעבודה ד"שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך" – שהרי "עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות וכלי מילת", אשר, עם היותם "גלוסקאות וכלי מילת" שיצאו מ"הארץ" (לא מהשמים), מ"מ, לא יהי' צורך בפעולה טבעית כדי להשיגם, מכיון שארץ ישראל תוציאם בדרך נס, כך, שלא יהי' צורך להמתין משך זמן.

[בנוגע ללידה, "עתידה אשה שתלד בכל יום" – הרי, מכיון שצריך להיות עיבור תחילה, לכן, גם לעתיד לבוא יהי' דרוש משך זמן, אלא, שבמקום ט' חדשים יהי' העיבור במשך ט' שעות (כמבואר ברשימות הצ"צ), אמנם, בנוגע ל"גלוסקאות וכלי מילת", מכיון שלא שייך בהם ענין העיבור, לא יהי' צורך להמתין ט' שעות, ואפילו לא ט' רגעים, אלא, תיכף ומיד ממש].

ועפ"ז, בכניסה לארץ בגאולה העתידה – מכיון שלא יצטרכו להמתין לכיבוש וחלוקה, ולשש שנים של עבודה בשדה ובכרם – הרי תיכף ומיד, "ושבתה הארץ שבת לה" כפשוטו; ורק לאחר ז', מכיון שצריך להיות דירה בתחתונים דוקא, יהי' גם "שש שנים תזרע שדך" – באופן ד'ועמדו זרים ורעו צאנכם ובני נכר אכריכם".

וגם ענין זה שייך במיוחד לרשב"י, בעל ההילולא דל"ג בעומר – ע"פ המסופר בחז"ל שרשב"י הי' "מלומד בנסים" (שלכן שלחוהו לרומי כו'), ועד כדי כך, שאצל רשב"י לא הי' ענין של חורבן וגלות (כפתגם אדמו"ר הזקן), ועוד ועיקר, כאמור, ש"בהאי חיבורא דילך . . יפקון בי' מן גלותא ברחמים", שאז יהי' "כי תבואו אל הארץ גו' ושבתה הארץ שבת לה" – כפשוטו ממש.

(משיחת ש"פ אמור ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

המדור מוקדש לעילוי נשמת

מרת **חשא** ב"ר נטע אורי ע"ה

ובעלה ר' **יוסף ארי לייב** ב"ר משה באר ע"ה

ולע"נ ר' **מאיר** ב"ר עבי ע"ה **שנאל**

יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת **ח'י' רחל** בת **שפירנצא שנאל**

ולזכות כל בני משפחותיהם שיחיו - לברכות עד בלי די